

transzcendens dimenziót tudományos egzaktással nem lehet bizonyítani. Persze sok földi jelenség van, amivel napjaink tudománya nem tud mit kezdeni. Elég talán a teljesség igénye nélkül Várkonyi Nándor "Sziriát oszlopai" c. könyvére, vagy a parapszichológia ma már egyetemi rangon elismert tudományának területeire utalni. Istenképességünkből eredően viszont tapasztalati tény, hogy "belső fülünkkel" (vagy szemünkkel?) esetenként lehetséges a kapcsolat létrejötte a transzcendenciával. Ez a személyes Istenélmény Páltól Assisi Ferencig, a nagy misztikus szentektől, egyszerű szürke emberekig, meglepő gyakorisággal vonul végig a hittörténeten. Innen eredeztethető a "bennünk szóló Lélek" fogalma és megtapasztalása. Életünk legihletettebb perceiben létrejöhet az a kapcsolat, amelynek erejében a hit bizonyossággá válik bennünk. Meg kell vallanom testvéreimnek, hogy személyes istenélményem erejében számomra Jézus Isten volta bizonyosság! Ez viszont egyszerre boldogság és gyötrelem. Gyötrelem, mert személyes életem, csak nagyon botladozva, lemaradozva tart lépést ezzel a tudással, és gyötrelem, mert ez a tudás azonos élmény nélkül, szinte átadhatatlannak tűnik. Mégis hiszek abban, hogy Jézus — túl az írásbeliségen, elsősorban a tanúságtévökre (*martürein*) épít. Ezért birkózom most is ezzel a témával. és ezért hiszek abban, hogy a tanúságtétellel megbízott tanítványok alapvető, lényegi kérdésekben, — szubjektív embervoltunk ellenére —, nem követtek el komoly tévedést, hiszen folyamatos Istenkapcsolatunkat a kezdeti Egyház gyors terjedése Pünkösöd után visszaigazolta...

IV. Tolerancia, de meddig?

Vallom a tolerancia szükségességét, a másság tiszteletét. Az viszont, hogy tiszteletben tartom

embertestvérem, felebarátom másságát, tölem eltérő véleményét nem jelentheti azt, hogy meggyőződés és vita nélkül kövessem is őt! Pláne nem jelentheti azt, hogy mást tanítsak, mint amiben hiszek! Ebből következik, hogy tanítványaimat óvnom kell olyan állításoktól, amelyekkel nem tudok azonosulni, amelyeket tévedésnek tartok. A közös nevezőhöz sok út vezethet. A legalkalmasabb utat ki-ki csak maga választhatja ki, és mást csak arra az útra hívhat, amit ő a legjobbak tart. A tolerancia nem mehet el az önfeladásig.

Lényegesen könnyebb más vallások, más utak követőit, — sőt a szeretetet igenlő materialistákat — távolabbról tiszteletben tartani, mint velük folyamatosan és szorosan együttműködni! Ha két jó sebész, eltérő — bár eredményes — módszerrel operálja ugyanazt a bajt, tisztelhetik, szerethetik egymást, de ha együtt kell operálniuk, akkor ebből komoly bajok származhatnak... Ezért hiszek abban, hogy egy állandóan együttműködő közösség eredményességét, a tagok számlálójának azonos, vagy nagyon hasonló volta igen pozitívan befolyásolja. És ezért tartom elégedhetetlennek a tisztázó vitákat, az álláspontok állandó közelítését!

***

...a szabadult alkoholista a legjobb, a leghitelesebb munkatárs. ...' - állította Bandi bácsi. Jézus is ilyesmit állított – Lk18,14: '... aki megalázza magát, felmagasztaltatik.' Az őszinte alázat magamtól való megszabadulás.. .. a felmagasztalódás pedig a hasznossá vált munkatárs sorsa.. ..

HALÁSZ ENDRE

A KATOLIKUS ALKOHOLISTAMENTŐ SZOLGÁLAT

"Oldjátok fel, hogy járni tudjon!" (Jn11,44)

Jézus feltámasztotta a negyednapja meghalt Lázárt, környezetének pedig a fenti utasítást adta, hogy Lázár "járni tudjon".

A kereszténység mindig tudta, hogy minden megkötözöttségéből Jézus a Szabadító, de nekünk is van tennivalónk testvéreink szolgálatában. A Református Iszákosmentő Misszió 1981-ben indult. Az áldott emlékü Siklós József kereste a kapcsolatot a katolikusokkal, hogy vegyünk részt ebben a munkában. 1982-től 1985-ig húzódott a dolog, míg 1985. január 19-én a Katolikus Alkoholistentő Szolgálat megtartotta első lelkinapját Szadán. Az Állami Egyházügyi Hivatal gáncoskodása miatt már 1986-ban jelentkeztek a nehézségek, de túljutottunk rajta és az elmúlt évben, január 31-én a Vatikáni Rádió is megemlékezett 10. évfordulónkról.

Az alkohol az elsőszámú és leggyakoribb kábítószer. Nem csak az alkoholista, hanem az egész család függőségben van. "Az iszákosság a család életében a legfontosabb. Az alkoholista állandóan az utánpótlás beszerzésével foglalkozik. A család többi tagja pedig igyekszik ebben akadályozni ... Mint két futbalcsapat. Céljaik pontosan ellentétesek, mégis ugyanazt a játékot játsszák." A legártatlanabbak a gyerekek. "Ők a

társadalom legkiszolgáltatottabb csoportja. Érdekeiknek semmiféle elsőbbsége nincsen. A családi védőrendszer csődje itt félelmetes hátrányokkal jár. Sajnos mégis az érdeklődés irántuk rendkívül csekély. Igényeik a szeretetre, bizalomra nem teljesednek. Csendben szenvednek." Legalább minden tizedik magyar ember súlyosan érdekelt!

A múlt évben elkezdtünk egy megelőző munkát. Egy budapesti és a szadai iskolában a VII-VIII. osztályos tanulóknak, az igazgatók készséges hozzájárulásával egy-egy osztályfőnöki óra keretében az alkoholizálásról, drogról, dohányzásról, AIDS-ről beszéltünk.

Az Iszákosmentőben tíz év alatt 20 %-os eredménnyel számolhatunk. De voltak halottaink, akik fiatalon haltak meg, sőt öngyilkosok lettek. Elérik sajnos a 10 %-ot. Jézus azt mondja: "Nézd, az ajtóban állok és zörgetek. Aki meghallja és ajtót nyit, ahhoz bemegyek. Vele étkezem, ő meg énvelem." (Jel3,20) A szabadulás az ajtóban van! A felelősség az emberé! Valaki erre az üzenetre egyszer így válaszolt: "Ne kopogj, Uram, hanem rugdossd az ajtót, mert már tudom, hogy itt vagy, csak nincs erőm kinyitni!" Azóta már ez megtörtént. És a szabadult alkoholista a legjobb, a leghitelesebb munkatárs.

Három éve létrejött az önsegítő csoport. "Onnan jöttünk, ahol Te most vagy. Ittünk és majdnem behaltunk. Meghalni sem sikerült, élni sem...! Rájöttünk, hogy nincs legalsóbb lépcső. Mikor már azt hittük, hogy mélyebbre nem kerülhetünk, újra csak lefelé zuhantunk ... Egymásnak segítünk!" Minden csütörtökön 18-20 óráig vannak együtt. Sőt, a Bartók Béla úti RÉV ambulancián ugyanők minden kedden, sőt még szerdán is a Dózsa György úti hajléktalan szállóban! Ezenkívül minden hónap harmadik szombatján klub-szerű összejövetel van egész nap, mert kell a közösség. A kocsmában viszont nagy a kísértés. Főleg, ha még csúfolják is a régi társak, hogy "félsz az asszonytól"!

De a legfontosabb a lelki megújulás, megerősödés. Az alkohol pótmegoldás, de zsákutca. Nem ad lelki békét és megnyugvást. 1500 éves bölcsesség: "Magadnak teremtettél minket Isten és nyugtalan a szívünk, míg meg nem pihen Benned!" (Szt. Ágoston) Ezért van minden hónap első szombatján lelkinap 10-16 óráig a rákosfalvi plébánián (az Őrs vezér tér mögött: Álmos vezér tér 1.), háromnapos lelki elmélyülés pedig a Taborhegyen negyedévenként. (A következő időpontok: szeptember 12-15., november 21-24. - voltak akkor – a szerk.megj.) Ez nem elvonókúra, hanem sokkal inkább ajándékozó kurzus. Mert amit elhagynak, helyette sokkal jobbat nyernek. Az alkoholmámor rövidéletű "megoldása" helyett a keresztény lélek békéjét, az újjászületett keresztény ember jó lelkiismeretét kínáljuk fel szeretetteljes szolgálattunkkal.

A Szent Gellért Könyvkiadó megbízásából egy könyvet állítunk össze az idén. Elsősorban szabadult alkoholisták vallomásaiból, előadásokból és fontos tudnivalókból. P. Duval: Miért oly hosszú az éj? c. könyve elfogyott. Ezt kell pótolnia az új könyvnek, figyelembe véve a magyar viszonyokat.

DOMBI JÁNOSNÉ

A BÍRÓ MEG A FIA

Egy olyan faluban, ahol jó emberek laktak, a bíró is jó ember volt. Szerették, megbecsülték. Isten nem adott több gyermeket neki, csak egy fiút. Ő nevelte mert felesége fiatalon meghalt. Sokat volt az apjával, látta mi a teendője, hogy intézi a falu ügyes-bajos dolgait.

— Édesapám után hadd legyek én a bíró — kérte egyszer az apját.

— Nem úgy van az fiam. Nálunk a falu népe mondja meg ki legyen a bíró.

— Mit kell hozzá tennem, hogy engem válasszanak?

— Tanulj ki egy mesterséget előbb, s azután törd a fejed ilyesmin fiacskám! Egyet azonban mondhatok: majd ha megetetsz engem, felöltöztetsz engem és meglátogatsz engem, akkor talán téged választanak.

Nem értett ebből egy szót sem a fiú. Talán annyit, hogy tanuljon ki egy mesterséget. Kovács lett. Ügyes, szorgalmas kovács. Jószívű is, mint abban a faluban mindenki. Meg is nősült és gyermekei is születtek szép számmal. Így aztán sohasem lettek valami gazdagok.

Egyszer érkezett egy rongyos koldus a faluba. A bíróhoz ment, hogy segítsen rajta. Az pedig elküldte a kovácshoz. El is ment. Azok szívesen fogadták. Megvendégelték, ruhát is adtak neki, tarisznyáját megtöltötték, úgy bocsátották útjára.

A szomszéd faluban élt egy lusta ember. Azt gondolta magában, ő is bekopog a jószívű kovácshoz. Vele is nagyon barátságosan bántak. A lusta ember panaszkodott, hogy nincs hol aludnia. Elszállásolták éjszakára. Az pedig összeszedte a házban az értékes holmikat és reggelre már csak hült helye volt.

Elkeseredett a kovács. Elment az apjához tanácsot kérni mitévő legyen. Azt a tanácsot adta az apja, hogy várjon kis ideig, majd megoldódik a dolog.

Úgy oldódott meg, hogy a tolvajnak nem volt elég, hogy a kovácsékat kirabolta, másokhoz is bekéretőzött, míg egyszer megfogták és börtönbe csukták. Ott aztán dolgoztatták keményen, enni pedig alig kapott.

Meghallotta a kovács és megsajnálta. Elment meglátogatta, vitt neki mindenféle jó ennielót, meleg takarót. Nagyon meglepődött a tolvaj. Bánni kezdte amit tett. Bocsánatot kért a kovácstól. Látszott rajta, hogy igazán bántja a régi viselkedése. A kovács azt gondolta segít még egyszer rajta. Megígérte neki, hogy felfogadja maga mellé, kitanulhatja a